

Arrest

nr. 255 438 van 1 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 22 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat P. DE WOLF en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 9 december 2019.

1.2. Op 16 december 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 21 januari 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en bent op 24/03/1988 geboren in San Salvador. U bent ongehuwd en heeft geen kinderen. U was niet politiek actief en kende geen problemen met uw autoriteiten. U bent de oudste van vier kinderen. U woonde met uw ouders, uw twee broers en uw zus in kolonie Jardines de la Sabana gelegen in Ciudad Merliot in Santa Tecla (departement la Libertad). In de wijk waar u woonde was de bende Mara Salvatrucha (MS) aanwezig. U bent in het bezit van een universitair diploma bedrijfsmanagement en werkte als gerant in een ijssalon in Santa Tecla. U verplaatste zich met het openbaar vervoer naar uw werk. U werd in El Salvador twee keer het slachtoffer van beroving. Eén keer moest u op een bus uw gsm afgeven, een andere keer moest u 20 dollar afgeven toen u in uw wijk van de bus stapte. U bent een gepassioneerd fietser en reed elke ochtend naar het park Bicentenario in Santa Tecla, gelegen op ongeveer 16 kilometer van uw woning. Op de terugweg reed u via Jardines Del Volcan naar uw woning. Op 18/10/2019 werd u 's morgens tijdens uw terugrit op de laan Al Javali op ongeveer 15 kilometer van uw woning door twee individuen tegengehouden. De individuen identificeerden zich als bendeleden van de MS, maakten een foto van uw DUI (identiteitskaart) en controleerden uw adres. Ze beweerden dat u de politie informeerde over hun verplaatsingen en vroegen wat u in de buurt deed. U antwoordde dat u er aan het sporten was en ontkende met klem dat u de politie over hen informeerde. Terwijl de ene persoon telefoneerde, hield de andere uw schouder vast zodat u het niet op een lopen zou zetten. Na afloop van het telefoongesprek werden u opnieuw enkele vragen gesteld. U ontkende met klem dat u informatie doorspeelde aan de politie. Hierna lieten ze u gaan met de boodschap dat u de wijk moest verlaten en u niet meer naar die buurt moest terugkomen anders zouden ze u vermoorden. Na dit voorval stopte u met fietsen en probeerde u zoveel mogelijk binnen te blijven. Toen u op 07/11/2019 thuiskwam van uw werk, vertelde uw jongste broer dat iemand was langsgesproken die had gevraagd of u er woonde en op zijn gsm een foto van uw DUI had getoond. Toen uw broer de persoon beschreef wist u dat het om één van de bendeleden ging die u op 18/10/2019 had tegengehouden. Hierop beseftte u dat bendeleden nog steeds dachten dat u de politie tipte over hun verplaatsingen en ze van u verwachtten dat u uw kolonie Jardines de la Sabana verliet. Na dit incident nam u veiligheidsmaatregelen. U kwam niet meer alleen buiten en werd tot uw laatste werkdag, op 15/11/2019, door uw vader met de auto naar uw werk gebracht. Tussen 20/11/2019 en 30/11/2019 werd u twee keer door vrienden ingelicht dat onbekende individuen navraag hadden gedaan of u nog in Jardines de la Sabana woonde. U diende geen klacht in omdat u schrik had voor wraakacties door bendeleden en geen geloof had in de efficiënte werken van de overheidsinstellingen.

Uiteindelijk nam u op 03/12/2019 in San Salvador het vliegtuig en reisde u via Madrid naar België, waar u op 04/12/2019 aankwam. Op 09/12/2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Uw familie woont nog steeds in kolonie Jardines de la Sabana en kende sinds uw vertrek geen problemen. In augustus 2019 opende uw moeder in de buurt van de ouderlijke woning een winkel in gezondheidsproducten.

U vreest dat bendeleden u of uw familieleden zullen vermoorden indien ze u opnieuw in de wijk zouden aantreffen.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort, uw DUI, een kopie van uw diploma en kopieën van documenten van de handelszaak van uw moeder neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste maakte u geen gegronde vrees aannemelijk die verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie **die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren ten gevolge van hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging.**

U verklaarde El Salvador te hebben verlaten nadat u tijdens een fietstocht problemen kreeg met bendeleden van de Mara Salvatrucha (MS) die u valselijk beschuldigden informatie over hun verplaatsingen aan de politie te hebben doorspeeld en ermee dreigden u te doden indien u uw wijk niet zou verlaten.

Op geen enkel ogenblik toonde u tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS van 16/12/2020 een link aan tussen uw problemen met bendeleden en een toegeschreven politieke overtuiging.

Evenmin kan een link worden vastgesteld tussen uw problemen en het behoren tot een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. De door u aangehaalde feiten zijn gemeenrechtelijk van aard en vallen bijgevolg buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook een **subsidiaire beschermingsstatus** toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals bepaald in **artikel 48/4, §2 onder b** van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat het CGVS serieus twijfelt aan de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met bendeleden en de ernst van uw vrees bij terugkeer en dit omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat, hoewel u verklaarde pas na het incident van 07/11/2019- toen een onbekende naar uw woning in Jardines de la Sabana kwam- de beslissing nam om het land te verlaten, u reeds op 29/10/2019 een paspoort heeft aangevraagd en reeds begin november 2019 (twee weken voor uw laatste werkdag op 15/01/2019) uw ontslag in het ijssalon heeft ingediend (CGVS, p. 6; p.8; p.10). Alles wijst erop dat u reeds na de gebeurtenissen van 18/10/2019 uw vertrek uit El Salvador aan het voorbereiden was.

Voor wat betreft uw paspoort verklaarde u in dit verband bovendien zelf dat u op 29/10/2019 een paspoort aanvroeg voor het geval er zich opnieuw een situatie zoals op 18/10/2019 zou voordien en u uw wijk of het land zou moeten verlaten (CGVS, p.10).

Indien geloof wordt gehecht aan uw verklaring als zou u pas na 07/11/2019 tot het besef zijn gekomen dat bendeleden van de MS u uit uw kolonie Jardines de la Sabana weg wilden en u aldus niet enkel de buurt waar u gecontroleerd werd moest vermijden, is het op z'n minst merkwaardig te noemen dat u reeds voor die dag uw ontslag indiende. Bovenstaande handeling valt bovendien moeilijk te rijmen met uw verklaring dat u na 18/10/2019 dacht dat uw probleem met bendeleden na 18/10/2019 ten einde was gekomen omdat u niet meer door de buurt Jardines del Volcan fietste waar u op 18/10/2019 problemen ondervond (CGVS, p.8; p.12-13).

Voorts maakte u onvoldoende aannemelijk waarom bendeleden precies u verdachten van samenwerking met de politie en ten gevolge hiervan problemen voor u zouden hebben veroorzaakt.

Tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS van 16/12/2020 verklaarde u op 18/10/2019 door twee bendeleden van de MS te zijn tegengehouden toen u door de wijk Jardines Del Volcan fietste op ongeveer 15 kilometer (tussen 10 en 15 kilometer) van uw woonplaats in Jardines de la Sabana verwijderd (CGVS, p. 11-12).

De vraag die zich opdringt is waarom ze iemand die meer dan 10 kilometer verderop woont en enkel met zijn fiets door de buurt rijdt zouden verdenken van samenwerking met de politie in die buurt. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u al meer dan een jaar dezelfde route door de wijk Jardines del Volcan op weg naar huis nam en er nooit eerder problemen met bendeleden had gekend (CGVS, p.9; p.11; p.15). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de buurt waar u werd tegengehouden dichtbevolkt en heel druk was, zodat de vraag kan worden gesteld waarom bendeleden precies op u hun oog lieten vallen (CGVS, p.11).

Voor wat betreft uw verklaring als zouden u in het vizier hebben gekregen net omdat u niet uit de buurt kwam en er dagelijks doorreed (CGVS, p.12), dient te worden opgemerkt dat u in dit verband zelf verklaarde dat ze u op 18/10/2019 met een waarschuwing lieten vertrekken omdat zij niet zeker waren van het feit dat u de politie in de buurt informatie doorspeelde en zij volgens u mogelijks opdracht kregen van hun hiërarchische meerdere om u te laten gaan (CGVS, p.11).

Verder dient voor wat betreft uw verklaring als zou de buurt waar u gecontroleerd werd niet gunstig zijn geweest om u op 18/10/2019 te ontvoeren (drukke en dichtbevolkte buurt), het volgende te worden opgemerkt. Indien bendeleden het daadwerkelijk op u gemunt hadden en u na het voorval op 18/10/2019 nog steeds verdachten van samenwerking met de politie in hun buurt kan verondersteld worden dat de bende, die sinds 18/10/2019 over uw identiteitsgegevens en uw adres beschikte, meer problemen voor u en uw familie zouden veroorzaken dan enkel op 07/11/2019 aan uw huis te komen aankloppen en eind november 2019 twee keer in de wijk naar u komen vragen zijn om te zien of u er nog woonde (CGVS, p.10; p.14).

Wat er ook van moge zijn, uw verklaring als zouden dezelfde personen waarmee u op 18/10/2019 problemen kende later op 07/11/2019 en eind november 2019 in uw wijk naar u op zoek zijn gekomen is enkel gebaseerd is op vermoedens en veronderstellingen die u niet kan hardmaken (CGVS, p.14-16).

De geloofwaardigheid van uw vrees wordt verder ondermijnd door het feit dat u zich ook na het incident van 07/11/2019 naar uw werk bent blijven verplaatsen zodat u uw opzegperiode die op 15/11/2019 afliep kon beëindigen. Het feit dat uw vader u na 07/11/2019 met de auto naar uw werk bracht wijzig hieraan niets (CGVS, p.8; p.10). Het gegeven verder dat u bovendien tot aan uw vertrek uit uw land op 03/12/2019 in uw wijk bent blijven wonen, terwijl u vanaf 07/11/2019 wist dat de bendeleden u er weg wilden, valt opnieuw moeilijk te rijmen met iemand die een vrees voor zijn leven verklaarde te moeten koesteren.

Het feit dat u bovendien geen enkele inspanning deed om naar familie buiten uw wijk Jardines de la Sabana te gaan in een poging om aan uw problemen met bendeleden, die u volgens uw verklaringen uit uw wijk Jardines de la Sabana weg wilden, te ontsnappen en tot aan uw vertrek thuis bent blijven wonen is opmerkelijk en zet de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees verder op de helling (CGVS, p.13; p.15).

De geloofwaardigheid van uw problemen komt verder in het gedrang door het volgende. Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS van 16/12/2020 verklaarde u dat uw vrienden u tussen 20/11/2019 en 30/11/2019 twee keer hebben ingelicht over het feit dat onbekenden hen hadden aangesproken om te verifiëren of u er nog woonde (CGVS, p.14).

Bij het invullen van uw vragenlijst op de DVZ op 14/08/2020 repte u met geen woord over deze incidenten (DVZ, Vragenlijst, dd. 14/08/2020, nr.5). Ook toen u aan het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 16/10/2020 werd gevraagd of u alle essentiële elementen in uw vragenlijst aanhaalde of opmerkingen had over de inhoud van uw vragenlijst DVZ repte u over deze incidenten met geen woord. Dit is uitermate merkwaardig gezien het hier nochtans feiten betreft die zich enkele dagen voor uw vertrek naar België zouden hebben afgespeeld (CGVS, p.3; p.15).

De geloofwaardigheid van uw vrees komt verder op de helling te staan door het feit dat u geen enkele informatie kon verschaffen, noch pogingen heeft ondernomen om meer over de bendeleden van de MS met wie u in El Salvador problemen kende en voor wie u momenteel een vrees bij terugkeer koestert te verzamelen (CGVS, p.16-17). Hiernaar gevraagd verklaarde u dat de personen die u in november 2019 in uw wijk zijn komen zoeken onbekenden waren die niet uit uw buurt kwamen (CGVS, p.16).

Dat iemand die zoals blijkt uit uw verklaringen al 25 jaar in Jardines de la Sabana woonachtig is en zoals u zelf verklaarde in een kleine buurt woonde waar iedereen elkaar kent niet meer informatie zou

kunnen inwinnen over de personen die naar u op zoek kwamen is weinig geloofwaardig (CGVS, p.16-18).

De geloofwaardigheid van uw verklaringen als zouden benedeleden van de MS u uit Jardines de la Sabana hebben willen weggagen omdat zij u ervan verdenken informatie door te spelen aan de politie, komt verder in het gedrang door het feit dat uw familie momenteel nog steeds in Jardines de la Sabana woont, waar volgens u eveneens de bende MS opereert en sinds uw vertrek op 03/12/2019 geen problemen omwille van u heeft ondervonden (CGVS, p.7; p.9; p.17). Sterker nog, uit uw verklaringen blijkt dat zij hun leven in de wijk gewoon voortzetten. Zo verklaarde u in dit verband dat uw moeder na uw vertrek een handelszaak in de wijk opende, uw zus en één van uw broers werken en uw andere broer studeert (CGVS, p.4-5).

Aanvullend dient te worden opgemerkt dat uw verklaring als zouden u of uw familie gedood worden indien u zou terugkeren naar Jardines de la Sabana enkel gebaseerd is op vermoedens en veronderstellingen die u niet kan hardmaken (CGVS, p.16).

Niets in uw verklaringen wijst er immers op dat benedeleden thans naar u op zoek zijn. U verklaarde bovendien dat er sinds de machtswissel in uw land in 2019 en tot nu nog steeds benedeleden in uw buurt door de politie worden opgepakt (CGVS, p.17). Uw bewering als zouden de benedeleden waarmee u problemen kende nog niet zijn opgepakt en u bij terugkeer problemen met hen zal ondervinden is, zoals duidelijk blijkt uit uw verklaringen, enkel gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen (CGVS, p.15).

Rekening houdend met uw verklaringen over de politieacties tegen benedeleden in uw buurt is het op z'n minst merkwaardig te noemen dat u niet geprobeerd heeft om een klacht bij de politie of justitie tegen uw belagers neer te leggen (CGVS, p.10-11; p.17; p.19).

Voor wat betreft de overige door u aangehaalde problemen (berovingen), dient daarnaast te worden opgemerkt dat het hier telkenmale om geïsoleerde incidenten ging die zich op verschillende plaatsen afspeelden en waarvan u toevallig slachtoffer werd (CGVS, p.12 en p.17-18). U beweerde hierover zelf dat deze problemen doorsnee overvallen betroffen waarvan u niet kan beweren dat het om benedeleden ging en haalde u in dit verband aan dat deze problemen geen verband houden met uw asielmotieven (CGVS, p.18).

In dit verband dient tevens te worden opgemerkt dat het loutere gegeven dat niet kan worden uitgesloten dat u bij terugkeer het doelwit kan worden van criminelen, niet voldoende ernstig is om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland.

Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador.situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coifocussalvador.situationsecuritaire20201012.pdf>) en de **"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"** van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten tot slot zijn niet in staat om bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. Uw paspoort, uw DUI en uw diploma bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en uw schoolloopbaan, elementen die u hier niet ter discussie staan. Evenmin wijzigen de stukken met betrekking tot de handelszaak van uw moeder iets aan bovenvermelde appreciatie.

Ten aanzien van de opmerkingen die door uw sociaal assistent aan het CGVS op 05/01/2021 werden overgemaakt en waarvan bijlage in het administratief dossier, dient tenslotte te worden vastgesteld dat deze geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS. Immers betreffen deze slechts correcties in de spelling van namen en enkele typfouten, maar blijken deze geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen te omvatten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikelen 48/3 tot 48/6, en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1 van de Conventie van Genève; artikelen 3 en 13 van het EVRM, artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen; van het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker geeft eerst een theoretische uiteenzetting betreffende de aangevoerde en door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen.

Vervolgens poogt verzoeker de aangehaalde motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Hij betoogt daarbij het volgende:

“a. Betreffende het paspoort van verzoeker, uitgeleverd op 29.10.2019, en zijn ontslag:

Verwerende partij argumenteert dat verzoeker reeds op 29.10.2019 een paspoort heeft aangevraagd en reeds begin november 2019 zijn ontslag in het ijssalon heeft ingediend. Ze leidt hieruit af dat het vertrek uit El Salvador reeds gepland werd na het eerste incident en niet na het tweede incident. In realiteit betwist verzoeker absoluut niet dat hij er reeds aan dacht om zich te beschermen na het eerste incident van 18.10.2019 (tegengehouden op terugrit met de fiets). Inderdaad, het eerste incident boezemde hem reeds angst in waardoor hij voorbereidingen trof om indien dit nog eens gebeurde het land te verlaten (p. 10 GV). Dit is lichtjes anders dan reeds het plan te hebben het land te verlaten: hij heeft zich dus correct uitgedrukt wanneer hij zei dat, ondanks het aanvragen van een paspoort, hij nog niet van plan was het land te verlaten (ook al was dit om redenen die onafhankelijk van hem waren). Echter, hij botste op belangrijke financiële tekorten die het hem onmogelijk maakte verder te gaan dan het verwerven van een paspoort. Zijn hele gezin steunde bovendien financieel op hem en hij kon niet zomaar stoppen met werken. Dit is de reden waarom hij bepaalde stappen zette op dat moment zonder van plan te zijn meteen het land te verlaten, maar in het geval dat de situatie zou verergeren. Hij trachtte nog wat door te werken door voorzorgsmaatregelen te nemen met als doel zich een minimum te beschermen: hij werd enkel nog gebracht op zijn werk en begaf zich er niet meer met de fiets naartoe. Zo kon hij tenminste nog enkele facturen betalen voor zijn gezin. Bovendien is het systeem in El Salvador zo dat als ontslag neemt nog 15 dagen dient te werken indien men 100% van de uitkering wil verkrijgen, wat ook het feit dat verzoeker verder werkte tot 15.11.2019 verklaart, ondanks het feit dat hij zijn ontslag reeds ervoor indiende (hij had het geld nodig). Men voegt hieraan toe dat het feit dat verzoeker ontslag moest nemen, tegen zijn wil, na 7 jaar te hebben gewerkt in hetzelfde ijssalon een ernstige aanwijzing is van een gegronde vrees. Men ziet niet in waarom het feit dat er voorbereidingen voor het vertrek reeds getroffen werden na het eerste incident enig probleem vormt voor de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker. Het tweede incident versterkte alleen maar zijn overtuiging en versnelde het proces om te vertrekken.

b. Betreffende het feit dat net verzoeker werd tegengehouden op 18.10.2019 en niet ervoor:

Verwerende partij achtte het onaannemelijk dat de bende MS zich opeens interesseerde in verzoeker terwijl hij reeds een jaar lang dezelfde route gebruikte en werd tegengehouden in een dichtbevolkte

buurt, waardoor niet duidelijk is waarom de bende net hem in het vizier had. Verzoeker merkt echter op dat gedurende een hele tijd de politiediensten erg actief waren in die buurt en erin slaagden de bendeactiviteiten in toom te houden, waardoor verzoeker door de buurt kon fietsen zonder problemen. Het is slechts wanneer de aanwezigheid van de overheid verzwakte dat de bendes een nieuwe opkomst maakten. Verzoeker werd in het bijzonder onder loep gehouden omdat hij steeds lange afstanden aflegde met zijn fiets en zo verdacht werd.

c. Betreffende de ernst van het incident op 7.11.2019:

Verwerende partij meent dat de bendes, indien zij verzoeker werkelijk in het vizier hadden, meer problemen zouden hebben veroorzaakt voor hem en zijn familieleden dan komen aankloppen. Verzoeker herinnert verwerende partij eraan dat de bendes niet publiekelijk mensen konden aanranden of vermoorden. Er werd aangeklopt om in eerste instantie reeds ergens binnen te kunnen dringen.

d. Betreffende de genomen voorzorgsmaatregelen:

Verzoeker werd slachtoffer van twee incidenten vanwege bendeleden van de MS, respectievelijk op 18.10.2019 en 7.11.2019. Hij verliet het land op 3.12.2019. Dit betekent dat verzoeker het land verliet na minder dan één maand na het laatste incident waarbij duidelijk werd dat zijn leven in gevaar was en de bende hem weg wilde. Dit is bijzonder snel en getuigt van de waarachtigheid van de vrees. Bovendien dient te worden opgemerkt dat er reeds voorzorgsmaatregelen werden genomen, zoals ontslag nemen (hoewel de opzegperiode nog 15 dagen telde en verzoeker deze uitvoerde omwille van financiële redenen), met de auto naar het werk gaan, ondergedoken leven, niet meer fietsen. Hij kon niet verhuizen bij een ander familielid aangezien deze ofwel in Amerika woonachtig waren ofwel in zones die nog gevaarlijker waren dan de woonplaats van verzoeker (p. 13 GV). Verwerende partij kan er niet automatisch van uitgaan dat een slachtoffer van een recente persecutie meteen zou verhuizen. Zo is het dat een verhuis, ongeacht de securitaire redenen, soms ook praktisch en economisch moeilijk uit te voeren is. Dit kan geen vereiste zijn om de waarachtigheid en ernst van de vrees aan te tonen.

e. Betreffende de identiteit van de belagers:

Verwerende partij stelt dat verzoeker geen informatie heeft over zijn belagers en hiernaar niet heeft geïnformeerd. Men herinnert verwerende partij eraan dat bendeleden hun identiteit nooit vrijgeven en zich met opzet onherkenbaar maken. Het is ons ook een raadsel bij wie verzoeker zou kunnen informeren over de identiteit van zijn belagers. Het is bovendien begrijpelijk dat, gezien hij zijn land verliet omwille van een vrees tot vervolging vanwege deze personen, hij zichzelf niet opnieuw in gevaar zal brengen door opnieuw contact te leggen met zijn vaderland en hiernaar te informeren. Verzoeker geeft aan dat hij ook niet durfde te vertellen over zijn problemen en dat de bende dit zou horen. Men voegt hier echter aan toe dat verzoeker tijdens het CGVS-verhoor wel in staat was een gedetailleerde beschrijving te geven van de bendeleden die hem tegenhielden op 18.10.2019 (leeftijd, kleren, ...). Verder durfde verzoeker uiteraard niet naar hun gezicht te kijken door de traumatiserende omstandigheden van het incident (p. 10 GV).

f. betreffende het gebrek aan klacht:

Verwerende partij verwondert zich dat verzoeker geen klacht indiende bij de politiediensten. Verzoeker herinnert verwerende partij eraan dat hij net beschuldigd werd van samenwerking met de politiediensten in deze omstandigheden durfde hij zich niet meer te beroepen op de politiediensten aangezien dit als bevestiging zou overkomen van de beschuldiging van de bendes. Dit is coherent met het relaas van verzoeker.

g. Betreffende de verklaringen gemaakt op de Dienst Vreemdelingenzaken:

Verwerende partij neemt verzoeker kwalijk dat hij bepaalde elementen van zijn relaas niet kenbaar heeft gemaakt op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit zou het geval zijn voor het feit dat zijn belagers tot tweemaal toe zijn vrienden ondervroegen. Verzoeker herinnert verwerende partij er echter aan dat er tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken voortdurend wordt gevraagd om samen te vatten waardoor sommige elementen van het relaas automatisch verloren gaan. Echter betreft het bovenvermelde element geen kernelement van het relaas maar een aanvulling die de actualiteit en geloofwaardigheid van de persoonlijke vervolging versterkt. Men benadrukt bovendien dat zolang tijdens dit verhoor de advocaat niet aanwezig is, er niet kan worden nagegaan wat de omstandigheden zijn van het verhoor en de verklaringen van verzoeker niet tegen hem kunnen worden gebruikt."

Hierna argumenteert verzoeker dat er een nexus is met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging, aangezien hij beschuldigd wordt van samenwerking met de politie. Hij stelt daardoor te worden geïdentificeerd als tegenstander van de bende en collaborateur van de autoriteiten en benadrukt dat zijn advocate duidelijk het criterium van politieke overtuiging in haar tussenkomst meldde.

Verzoeker stelt de nodige voorzorgsmaatregelen te hebben genomen na de incidenten en kort na het laatste incident te zijn vertrokken, hetgeen bijdraagt aan de geloofwaardigheid van zijn vrees.

Verzoeker stelt dat de context van de veiligheids-, politieke- en economische situatie in El Salvador in acht dient te worden genomen bij het nemen van de beslissing. Verzoeker gaat vervolgens uitvoerig in op de veiligheidssituatie in El Salvador en citeert in verband hiermee rapporten van de Verenigde Naties, International Crisis Group en OSAC. Vervolgens stelt hij een tijdlang in Europa te hebben verbleven en een verzoek om internationale bescherming te hebben gedaan met een link met één van de prominente bendes in El Salvador, wat bij terugkeer reeds een reden tot vervolging zou inhouden.

Vervolgens gaat verzoeker in op het principe van het voordeel van de twijfel en stelt hij de argumenten van verwerende partij te hebben weerlegd, en dat er verder geen tegenstrijdigheden aangehaald zijn in de bestreden beslissing. Hij citeert rechtspraak in verband met de toepassing van het voordeel van de twijfel en stelt dat zelfs als er twijfel is over de geloofwaardigheid van het relaas, de toepassing van het voordeel van de twijfel in zijn hoofde gerechtvaardigd is.

Hierna voert verzoeker in ondergeschikte orde aan dat hij volgens artikel 48/4, § 2, c) de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te krijgen. Hij geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de begrippen “*gewapend conflict*” en “*willekeurig geweld*” en argumenteert dat de bendes als actoren in de zin van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet dienen te worden beschouwd. Hij citeert in verband hiermee een rapport van de Georgetown Institute for Women, Peace and Security. Verzoeker stelt dat “*Het bendege geweld is op een zodanig niveau dat iedereen er slachtoffer van kan zijn, waardoor de criteria van gewapend conflict, conform artikel 48/8 van de bovenvermelde Vreemdelingenwet vervuld zijn*” en citeert arrest nr. 243 676 van 5 november 2020 in verband met de veiligheidssituatie in El Salvador.

Verzoeker stelt, eveneens in ondergeschikte orde dat hij behoort tot een risicoprofiel en hierdoor persoonlijk en individueel wordt gevisieerd door zijn belagers van bende 18, waardoor hij onder artikel 48/4 a) en b) van de Vreemdelingenwet valt.

Vervolgens gaat verzoeker in op het gebrek aan plaatselijke bescherming in El Salvador en citeert hij rapporten van International Crisis Group en Human Rights Watch in verband met het feit dat het antwoord van de lokale autoriteiten beperkt blijft tot gewelddadig optreden, en dat het probleem van corruptie het zoeken van bescherming bij de autoriteiten nog moeilijker maakt. Hij stelt: “*Men dient opnieuw te benadrukken dat in casu verzoekster tot tweemaal toe een klacht indiende bij de lokale autoriteiten zonder hiervan enig gevolg te krijgen. Bovendien botste zij bij het indienen van de klacht en het opvolgen hiervan op numereuze moeilijkheden zoals het niet opnemen van al haar verklaringen, administratieve fouten in de klacht, kopie persoonlijk moeten opvragen, volledig gebrek aan opvolging, enz. Deze klachten oogsten geen enkel resultaat.*” Verzoeker citeert eveneens arrest nr. 243 676 en stelt dat de bescherming in El Salvador onbestaande is en dat verzoeker dit heeft aangetoond.

Hierna gaat verzoeker in op het feit dat hij bij terugkeer naar El Salvador, als Salvadoraan die een weigering van asielaanvraag heeft gekregen, een risico op zijn leven zou lopen en hij citeert een rapport van Human Rights Watch over teruggestuurde Salvadoranen om dit te staven. Hij wijst erop dat verwerende partij zich over dit onderwerp niet heeft uitgesproken en stelt bij terugkeer te vrezen opnieuw bedreigd te worden door dezelfde belagers, waarbij hij nu nog kwetsbaarder is aangezien hij zijn asielrelaas uit de doeken heeft gedaan voor de Belgische asielinstanties.

Verzoeker vraagt in hoofddorde hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het attest juridische bijstand toe aan het verzoekschrift.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor

een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, *"indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker"* (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. De kern van verzoekers vluchtmotieven kan als volgt worden samengevat. Verzoeker woonde in Colonia Jardines de la Sabana, in Ciudad Merliot in de gemeente Santa Tecla en werkte in een ijssalon. Volgens zijn verklaringen fietste verzoeker elke dag naar een park op ongeveer 15 kilometer van zijn huis. Op 18 oktober 2019 wordt verzoeker op de terugweg naar huis tegengehouden in de wijk Jardines del Volcan door twee bendeleden die zich identificeren als behorende tot de Mara Salvatrucha (MS). Verzoeker wordt ervan beschuldigd informatie over de bendeleden in de buurt door te geven aan de politie. Ze nemen een foto van de identiteitskaart van verzoeker. Verzoeker wordt vrijgelaten met de mededeling van de bendeleden dat ze hem nog zullen onderzoeken en dat hij de wijk moet verlaten of dat zij hem anders zullen doden. Verzoeker gaat nadien niet meer fietsen en verlaat zijn huis niet veel meer. Hij vraagt zijn paspoort aan op 26 oktober 2019. Op 7 november 2019 komt een persoon naar het huis van verzoeker, die op dat moment op zijn werk is. Hij vraagt of verzoeker er woont. Verzoeker komt vanaf dan niet meer alleen buiten en laat zich door zijn vader naar het werk brengen. Verzoeker besluit daarop het land te verlaten. Zijn laatste werkdag is op 15 november 2019. Tussen 20 en 30 november 2019 wordt verzoeker twee keer door vrienden ingelicht dat er in de wijk achter hem gevraagd wordt. Verzoeker verlaat El Salvador op 3 december 2019.

4.3. Verzoeker legt zijn originele paspoort en identiteitskaart neer. De Raad acht zijn Salvadoraanse nationaliteit, die verder niet betwist wordt door verwerende partij, voldoende bewezen. Verzoeker legt ook zijn diploma en documenten van de handelszaak van zijn moeder neer. De studies van verzoeker en het werk van zijn moeder worden evenmin door verwerende partij betwist en houden geen verband met de door verzoeker aangehaalde vrees.

Daargelaten de vraag of verzoekers voorgehouden problemen verband houden met één van de vervolgingsgronden in de vluchtelingendefinitie, stelt de Raad, na grondig onderzoek van het administratief dossier, het verzoekschrift, en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, vast dat verzoeker de door hem voorgehouden problemen met bendeleden van MS 13 niet aannemelijk maakt.

Zo stelt de Raad vast dat verzoeker geen aannemelijke uitleg geeft voor de redenen waarom hij als fietser door de bende ervan verdacht zou worden een informant van de politie te zijn. In de bestreden beslissing wordt hieromtrent terecht gesteld dat op basis van de door verzoeker uiteengezette omstandigheden van zijn interceptie door MS 13 het niet logisch lijkt dat hij als informant werd aanzien: *“De vraag die zich opdringt is waarom ze iemand die meer dan 10 kilometer verderop woont en enkel met zijn fiets door de buurt rijdt zouden verdenken van samenwerking met de politie in die buurt. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u al meer dan een jaar dezelfde route door de wijk Jardines del Volcan op weg naar huis nam en er nooit eerder problemen met bendeleden had gekend (CGVS, p.9; p.11; p.15). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat de buurt waar u werd tegengehouden dichtbevolkt en heel druk was, zodat de vraag kan worden gesteld waarom bendeleden precies op u hun oog lieten vallen (CGVS, p.11).”* Waar verzoeker nu aanhaalt dat de gedurende een periode de politie erg actief was in de buurt en dat hierna de bende-activiteiten weer toenamen, en dat hij werd onderzocht door de bende omdat hij steeds lange afstanden aflegde met zijn fiets, vormt dit naar het oordeel van de Raad geen voldoende verklaring voor het feit dat verzoeker op een drukke plaats in het vizier zou zijn genomen en zonder duidelijke aanleiding er plots van beschuldigd werd bende-activiteiten aan de politie te rapporteren. Los hiervan, ontbreekt het de verklaringen van verzoeker over de motieven van de bendeleden aan elke logica. Hij verklaart enerzijds dat zij hem als spion in Jardines del Volcan beschouwden, doch hem vrij lieten beschikken, en anderzijds dat zij hem wel verplichtten zijn woning in

Colonia Jardines de la Sabana, tussen 10 en 15 kilometer van waar hij werd tegen gehouden (notities PO, p. 11), te verlaten. Zo de benedeleden werkelijk ervan overtuigd waren dat verzoeker hen had bespioneerd en informatie had doorgegeven aan de politie, kan redelijkerwijze ervan uitgegaan worden dat ze hem op 18 oktober 2019 niet zomaar zouden laten vertrekken. Aangezien verzoeker wel vrij mocht vertrekken, is het niet duidelijk waarom hij verplicht zou worden vertrekken uit Colonia Jardines de la Sabana. De bestreden beslissing vermeldt hierover op goede gronden: *“Verder dient voor wat betreft uw verklaring als zou de buurt waar u gecontroleerd werd niet gunstig zijn geweest om u op 18/10/2019 te ontvoeren (drukke en dichtbevolkte buurt), het volgende te worden opgemerkt. Indien benedeleden het daadwerkelijk op u gemunt hadden en u na het voorval op 18/10/2019 nog steeds verdachten van samenwerking met de politie in hun buurt kan verondersteld worden dat de bende, die sinds 18/10/2019 over uw identiteitsgegevens en uw adres beschikte, meer problemen voor u en uw familie zouden veroorzaken dan enkel op 07/11/2019 aan uw huis te komen aankloppen en eind november 2019 twee keer in de wijk naar u komen vragen zijn om te zien of u er nog woonde (CGVS, p.10; p.14).”* Waar verzoeker aanvoert dat de bendes niet publiekelijk mensen kunnen aanranden of vermoorden, verklaart dit niet waarom de benedeleden geen doortastender maatregelen tegen verzoeker of zijn familieleden namen, aangezien uit de landeninformatie blijkt dat zij er niet voor terugdeinzen om gewelddadig op te treden tegen mensen die hun bevelen niet opvolgen of hun naasten (COI Focus, Salvador. *Situation Sécuritaire*, 12 oktober 2020, p. 14-15).

De Raad stelt bovendien vast dat de handelingen van verzoeker na de beweerde bedreigingen niet stroken met de door hem aangehaalde vrees voor de benedeleden. Verzoeker stelt dat de benedeleden hem op 18 oktober 2019 hadden gezegd zijn wijk te verlaten en dreigden daarbij hen te doden indien hij dit bevel niet zou opvolgen (notities PO, p. 11) en dat ze zijn adres kenden omdat ze een foto van zijn identiteitskaart hadden genomen (notities PO, p. 9). Desondanks blijft verzoeker, tegen de wens van de bende in, in zijn eigen woning wonen. Verzoeker verklaart ook dat zijn broer na het volgende incident, op 7 november 2019, doodsbang was (notities PO, p. 10), dat hij zelf voortdurend bang was dat hem iets zou overkomen (notities PO, p. 10). Verzoeker blijft echter ook na dit tweede incident, waar een bendelid hem reeds thuis was komen opzoeken, in zijn eigen woning wonen, en blijft bovendien nog werken tot hij zijn opzegperiode heeft uitgedaan op 15 november 2019 (notities PO, p. 10). De bestreden beslissing stelt over deze handelswijze van verzoeker op goede gronden: *“De geloofwaardigheid van uw vrees wordt verder ondermijnd door het feit dat u zich ook na het incident van 07/11/2019 naar uw werk bent blijven verplaatsen zodat u uw opzegperiode die op 15/11/2019 afliep kon beëindigen. Het feit dat uw vader u na 07/11/2019 met de auto naar uw werk bracht wijzigt hieraan niets (CGVS, p.8; p.10). Het gegeven verder dat u bovendien tot aan uw vertrek uit uw land op 03/12/2019 in uw wijk bent blijven wonen, terwijl u vanaf 07/11/2019 wist dat de benedeleden u er weg wilden, valt opnieuw moeilijk te rijmen met iemand die een vrees voor zijn leven verklaarde te moeten koesteren. Het feit dat u bovendien geen enkele inspanning deed om naar familie buiten uw wijk Jardines de la Sabana te gaan in een poging om aan uw problemen met benedeleden, die u volgens uw verklaringen uit uw wijk Jardines de la Sabana weg wilden, te ontsnappen en tot aan uw vertrek thuis bent blijven wonen is opmerkelijk en zet de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees verder op de helling (CGVS, p.13; p.15).”* Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat verzoeker minder dan één maand na het laatste incident het land verliet en dat dit de waarachtigheid van zijn vrees aantoonde, kan dit niet verklaren waarom verzoeker tot zijn vertrek in zijn eigen huis verbleef, in weerwil van de wens van de bende en waar hij gemakkelijk door hen kon gevonden worden, vermits zij volgens zijn verklaringen een foto van zijn DUI namen. De aangehaalde voorzorgsmaatregelen, zoals het feit dat verzoeker door zijn vader met de auto naar het werk werd gebracht, niet meer fietste en quasi niet meer buitenkwam, kunnen voorgaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen, te meer daar verzoeker familieleden heeft in andere delen van El Salvador, en die minstens als tijdelijk onderduikadres hadden kunnen dienen: namelijk twee ooms in La Cima in San Salvador, twee ooms in San Marcos in San Salvador, en een oma in Quezaltepeque in het departement La Libertad (notities PO, p. 7). Waar verzoeker aanvoert niet naar één van deze familieleden te hebben kunnen verhuizen omdat het gevaarlijkere zones zijn dan zijn eigen wijk, kan dit geen verklaring vormen voor zijn beslissing om in zijn eigen wijk te blijven wonen, nu hij beweert dat hij al een verbod had gekregen van de bende om daar te verblijven en er dus sowieso een ernstig risico liep. Dat een verhuis praktisch en economisch moeilijk kan zijn, vormt geen verklaring waarom verzoeker niet tot zijn vertrek uit het land zou kunnen onderduiken bij een familielid.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker zelf verklaart dat de familie van verzoeker nog steeds in het huis in Colonia Jardines de la Sabana wonen en sinds zijn vertrek geen problemen meer hebben gekend (notities PO, p. 7).

Verder stelt de Raad vast dat hoewel verzoeker verklaart na het incident op 7 november 2019 te hebben beslist het land te verlaten (notities PO, p. 6, 10), hij zijn paspoort reeds op 29 oktober 2019 aanvraag en reeds begin november, en vóór 7 november 2019, zijn ontslag indiende. Zijn laatste werkdag was namelijk op 15 november 2019 en hij diende twee weken op voorhand zijn opzeg te geven (notities PO, p. 8). Waar in het verzoekschrift wordt geargumenteed dat verzoeker na het incident op 18 oktober 2019 reeds voorbereidingen trof om bij een *herhaling* van de problemen het land te verlaten, valt dit niet te verzoenen met het feit dat verzoeker reeds ontslag nam vóór het tweede incident op 7 november 2019. Gelet op het bovenstaande ondermijnt de vaststelling dat verzoeker zijn paspoort reeds aanvraag eind oktober en dus voor het beweerde incident op 7 november 2019, verder de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de door hem voorgehouden problemen met bende MS 13.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker het voordeel van de twijfel niet kan worden gegund.

Gelet op zijn ongeloofwaardig bevonden relaas stelt de Raad vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt omwille van zijn beweerde problemen met bendeleden van bende MS 13.

4.4. Betreffende de twee overvallen waarvan verzoeker verklaard het slachtoffer te zijn geweest vermeldt de bestreden beslissing op goede gronden het volgende: *“Voor wat betreft de overige door u aangehaalde problemen (berovingen), dient daarnaast te worden opgemerkt dat het hier telkenmale om geïsoleerde incidenten ging die zich op verschillende plaatsen afspeelden en waarvan u toevallig slachtoffer werd (CGVS, p.12 en p.17-18). U beweerde hierover zelf dat deze problemen doorsnee overvallen betroffen waarvan u niet kan beweren dat het om bendeleden ging en haalde u in dit verband aan dat deze problemen geen verband houden met uw asielmotieven (CGVS, p.18).”* Verzoeker laat deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, volstrekt ongemoeid in het verzoekschrift en de Raad maakt deze dan ook tot de zijne.

4.5. Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald dat terugkerende Salvadoranen na een weigering van hun verzoek om internationale bescherming een risico lopen, merkt de Raad op dat op basis van de voorliggende landeninformatie niet kan worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico op vervolging loopt dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoekers om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van hun vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar zij verbleven hebben. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de El Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Het volstaat daarbij niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Dit moet *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in. Zoals hierboven uiteengezet, wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker ernstige problemen heeft gekend met bendes in El Salvador. Er zijn verder geen andere concrete indicaties dat hij zou gevisieerd worden door de bendes. Dat hij zijn asielrelaas uit de doeken heeft gedaan bij de Belgische autoriteiten kan niet beschouwd worden als een factor die hem kwetsbaar zal maken bij terugkeer, aangezien hij niet aantoont dat er bendeleden op de hoogte zouden zijn van zijn verzoek om internationale bescherming of de motieven ervan. Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom hij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waaruit hij citeert gaat grotendeels over personen die over een specifiek profiel beschikken, onder meer door een verleden als bendelid.

Hierboven werd al vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich openlijk verzet heeft tegen de bende of dat hij ernstig bedreigd werd en dat zijn verklaringen hierover ongeloofwaardig zijn.

Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van de asielpprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Indien zoals, *in casu*, is vastgesteld dat verzoeker de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt, is een verder onderzoek van de materiële bestanddelen van de vluchtelingendefinitie niet langer noodzakelijk. Bijgevolg zijn de argumenten die in het verzoekschrift worden aangedragen om te staven dat verzoeker omwille van zijn (toegeschreven) verzet tegen de benedelden een toegeschreven politieke overtuiging heeft en dat de gevreesde vervolging dus een *nexus* vertoont met de Conventie van Genève, dat de bendes als actoren in de zin van artikel 48/5, §1 dienen te worden beschouwd, alsook de argumenten betreffende het gebrek aan overheidsbescherming, niet dienstig.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te besluiten dat in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag kan worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2(f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming). Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het begrip “*reëel risico*” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

5.3. In zoverre verzoeker zich, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in de artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker de voorgehouden bedreigingen door de bendes in El Salvador niet aannemelijk maakt. In zoverre verzoeker in algemene zin verwijst naar het bendegeweld dat iedereen kan treffen, dient te worden benadrukt dat dergelijke algemene verwijzing niet volstaat om het bestaan van een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet in haar hoofde aan te tonen. Verzoeker dient dit risico *in concreto* aannemelijk te maken en blijft wat dit betreft in gebreke.

5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een “*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*”.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43). Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Het door verzoeker aangehaalde rapport van het Georgetown Institute for Women, Peace and Security van 2018, waarnaar ook de door verwerende partij bijgebrachte COI Focus van 12 oktober 2020 verwijst, bevestigt dat het geweld tussen de bendes en de autoriteiten tot slachtoffers aan beide kanten leidt; en dat de bendes zich schuldig maken aan moorden op door hen geviseerde burgers. Nergens uit dit rapport blijkt echter dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen of dat andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing.

Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

7. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoeker voert de schending aan van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn en van artikel 13 van het EVRM maar geeft niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET